

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. K.**
zastoupená JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava 2

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2020, č. j. 45645/20/5300-21441-712599, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 12. 2020, č. j. 45645/20/5300-21441-712599 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 19 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Alfréda Šrámka, advokáta, sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava 2.

Odůvodnění:

Žalobní body a stanovisko žalovaného:

1. Žalobci byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2013 a srpen 2014 dodatečnými platebními výměry vydanými Finančním úřadem pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) dne 12. 12. 2019 a za duben a červenec 2014 dodatečnými platebními výměry ze dne 11. 12. 2019. Důvodem doměření daně za předmětná zdaňovací období bylo mimo jiné dodanění uskutečněných plnění. O odvolání proti těmto dodatečným platebním výměrům žalovaný rozhodl ve výroku označeným rozhodnutím („napadené rozhodnutí“), proti kterému podal žalobce dne 17. 2. 2021 žalobu. Plnění, z kterého byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty, spočívala v prodeji nemovitostí, a to rodinného domu č. p. X a pozemků parc. č. XA a XB, vše v katastrálním území S., rodinného domu č. p. X a pozemků parc. č. XC a XD v katastrálním území S., pozemků parc. č. XE, XF a spoluvlastnický podíl ve výši ¼ k pozemkům parc. č. XG, parc. č. XH a parc. č. XI, vše v katastrálním území H. L. spolu se stavebním povolením zn. MUOR 14189/2012 z 19. 3. 2012, a dodanění zálohy ve výši 200 000 Kč na nemovitosti v katastrálním území H. L. – rodinný dům č. p. X a spoluvlastnický podíl ve výši ¼ k pozemkům parc. č. XJ, XK, XL, kterou žalobce přijal dne 23. 7. 2014 a k samotnému prodeji nemovitosti došlo dne 20. 4. 2015 (dále jen „šetřené nemovitosti“).
2. Žalobce v žalobě namítl nezákonný postup při ukončení daňové kontroly, motivovaný snahou dodržet prekluzivní lhůtu pro právo stanovit daň. Dále namítl nezákonné vyhodnocení prodeje šetřených nemovitostí jako soustavné ekonomické činnosti; namítl rovněž nesprávně stanovenou výši daňové povinnosti.
3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. K námitce nezákonně ukončené daňové kontroly odkázal na napadené rozhodnutí; zdůraznil, že délka lhůty pro vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění byla ovlivněna též tím, že žalobce byl v průběhu daňové kontroly s jednotlivými zjištěními seznamován a mohl se k nim vyjadřovat. Žalovaný zdůraznil, že žalobce mohl v dalších fázích řízení uplatňovat námitky a důkazy, které mohly mít vliv na správné zjištění a stanovení daně, a odvolací orgán se jimi zabývat musel.
4. K námitce nesprávně vyhodnoceného prodeje šetřených nemovitých věcí žalovaný rovněž odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém se s totožnou žalobní námitkou žalobce podrobně vypořádal. K nesprávně stanovené výši daně z přidané hodnoty pak žalovaný poukázal na konstantní judikaturu správních soudů a dodal, že u daně z přidané hodnoty nelze postupovat jako v případě daně z příjmu a souvisejících esenciálních výdajů, neboť při odpočtu DPH musí být prokázáno, komu bylo plněno, jaké plnění a v jaké výši má být daň přiznána. Bez těchto zjištění nevzniká daňovému subjektu nárok na odpočet.

Posouzení krajským soudem

5. Krajský soud poté, zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Z daňového spisu krajský soud zjistil, že u žalobce byla dne 23. 1. 2017 zahájena daňová kontrola na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2013 a leden až prosinec 2014. V té době byly hlavním předmětem podnikání žalobce zemní a výkopové práce,

odstraňování staveb a přeprava sypkých materiálů. Správce daně zjistil v návaznosti na příjmy vykázané v dodatečném daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob a dle výpisu ze soukromého účtu žalobce, že žalobce v kontrolovaných zdaňovacích obdobích uskutečnil plnění v rámci prodejů šetřených nemovitých věcí a přijal úplaty na svůj soukromý účet. Správce daně tuto činnost provozovanou v době 2011 – 2015 vyhodnotil jako vykazující znaky ekonomické činnosti, kterou žalobce prováděl opakovaně, samostatně, vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. S těmito závěry byl žalobce seznámen v rámci ústního jednání dne 12. 8. 2019. Správce daně se neztotožnil s námitkami žalobce proti jeho zjištění, ani s jeho vysvětlením, že šetřené nemovitosti nabyly pro svou potřebu „pro své děti“, mimo jiné též proto, že tyto nikdy šetřené nemovitosti neužívaly a žalobce sám má svou bytovou potřebu zajištěnu. Správce daně seznámil žalobce s výsledky kontrolního zjištění, lhůtu k vyjádření stanovil ve lhůtě 8 dnů, která byla následně prodloužena. Vzhledem k tomu, že vyjádření žalobce nevedlo ke změně kontrolních zjištění, ukončil správce daně daňovou kontrolu a rozhodl shora uvedenými dodatečnými platebními výměry, když žalobci daň z přidané hodnoty doměřil. Proti dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím.

A.

7. Žalobce namítl nezákonné postupy při ukončování daňové kontroly, spočívající v poskytnutí extrémně krátké lhůtě k vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění, v nereagování na stanovisko žalobcem a v rozsáhlém zjišťování skutkového stavu druhostupňovým orgánem. Daňová kontrola byla nezákonným způsobem ukončena výlučně s cílem zamezit uběhnutí prekluzivní lhůty, a daň byla proto doměřena po jejím uplynutí.
8. Podle § 148 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), je lhůta pro stanovení daně tříletá. Podle odstavce třetího téhož ustanovení počíná běžet znovu zahájením daňové kontroly. V případě žalobce by tak skončila nejdříve 23. 1. 2020. Úřední záznam o výsledcích kontrolního zjištění byl žalobci doručen dne 3. 11. 2019, více než 2 měsíce před jejím uplynutím, a posuzované dodatečné platební výměry správce daně vydal ve lhůtě pro stanovení daně. Jimi byla lhůta podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu prodloužena o jeden rok do 23. 1. 2021 a napadené rozhodnutí proto bylo oznámeno rovněž před jejím uplynutím.
9. Žalobce svými námitkami směřuje k vyloučení účinků oznámení posuzovaných dodatečných platebních výměrů na běh prekluzivní lhůty pro jejich nezákonnost. Jak dovodila judikatura správních soudů, daňový řád nespojuje prodloužení lhůty s oznámením toliko bezvadného rozhodnutí, neboť by takový výklad vedl prakticky ke znemožnění odstranění vad a nezákonností, kterých se správce daně při vydání rozhodnutí dopustí, v odvolacím řízení. Nejvyšší správní soud tak vyslovil např. v rozsudku ze dne 7. 2. 2018 č. j. 2 Afs 239/2017-29 při výkladu účinku oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku podle § 148 písm. d) daňového řádu; s ohledem na obdobnost písmen b) a d) tohoto ustanovení není podle krajského soudu žádný důvod, aby účinek oznámení rozhodnutí o stanovení daně a oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku byl vykládán různě. Lze tedy uzavřít, že oznámení i vadného rozhodnutí, tedy rozhodnutí, kterému předcházelo pochybení správce daně, má zásadně za následek prodloužení lhůty pro stanovení daně.

10. Výjimku představuje pouze situace, kdy rozhodnutí je toliko formálním úkonem, vydaným čistě nebo převážně za účelem prodloužení lhůty pro stanovení daně (viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, bod 18 jeho odůvodnění). V posuzované věci vydání dodatečných platebních výměrů nelze považovat za toliko formální úkony jenom proto, že podle žalobce byla lhůta pro vyjádření se k výsledkům kontrolních zjištění příliš krátká, že se správce daně nevyjádřil ke stanovisku žalobce k těmto kontrolním zjištěním, a že skutkový stav byl zjišťován i v odvolacím řízení. Proti takovému výkladu hovoří již to, že do uplynutí prekluzivní lhůty zbývalo v okamžiku seznámení žalobce s výsledky kontrolního zjištění ještě více než 2 měsíce, tedy doba poměrně dlouhá, během níž žalobce mohl své stanovisko správci daně vyjevit, když návrhům na doplnění daňový řád brání až ve fázi projednání zprávy o daňové kontrole (§88 odst. 3 poslední věta daňového řádu). Nadto, osmidenní lhůta, prodloužená o dalších 8 dnů, není nepřiměřeně krátká. Nepoměr mezi šestnáctidenní lhůtou k vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění a téměř dva roky probíhající daňovou kontrolou je pouze zdánlivý. V průběhu daňové kontroly byl totiž žalobce opakovaně seznamován s průběžnými zjištěními správce daně a byl vyzýván k vyjádření svého stanoviska, doplnění tvrzení a označení důkazních prostředků. Krajský soud ověřil v daňovém spise, že žalobce byl seznámen se zjištěními správce daně též při ústním jednání 12. 8. 2019 nebo ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 22. 8. 2019, závěry správce daně mu tak byly známy již před formálním seznámením. Žádnou významnou a překvapivou odchylku mezi tím, s čím byl žalobce průběžně seznamován, a závěrečným seznámením, žalobce netvrdil a krajský soud nezjistil. Nahlíženo touto optikou je lhůta šestnácti dnů přiměřená.
11. Nevyjádří-li se správce daně ve zprávě o daňové kontrole ke všem tvrzením žalobce k výsledkům kontrolních zjištění, jedná se o vadu, nikoliv však vadu, kterou by nebylo možno zhojit v následném odvolacím řízení. Daňové řízení je t ovládáno apelačním principem, zjišťování skutkového stavu, i změna skutkových zjištění v rámci odvolacího řízení je tak možná, a nic nebránilo žalobci svá tvrzení, námitky a důkazní návrhy přednést kdykoliv i v průběhu odvolacího řízení, což koneckonců činil. Jak dovodil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 20. 9. 2012 č. j. 7 Afs 20/2012-41, pochybení správce daně před vydáním platebního výměru nemohou představovat jakési kontumační vítězství daňového subjektu pro nenapravitelnou nezákonnost, nýbrž je třeba tyto vady řízení odstranit tak, aby měl daňový subjekt i poté možnost uplatnit své návrhy a argumenty v obou instancích. To se v posuzované věci rovněž stalo. Námitka nezákonného ukončení daňové kontroly, ani námitka prekluze práva stanovit daň tak není důvodná.

B.

12. Žalobce namítl nezákonné vyhodnocení prodeje šetřených nemovitostí jako soustavné ekonomické činnosti. Žalobce nemovitosti nabyt z vlastních zdrojů. Pokud by nechtěl nemovitosti prodat jako soukromá osoba, bylo by nelogické neuplatnit náklady a snížit si tak daň. Žalobce vždy vystupoval jako soukromá osoba, proto neodváděl z přijatých úhrad daň z přidané hodnoty. Doměřené DPH převyšuje jakýkoliv zisk žalobce a žalobce musí nemovitosti dotovat z vlastních zdrojů, což finanční orgány ponechaly bez povšimnutí. Prodeje byly nahodilou činností. Předmětné šetřené nemovitosti žalobce nikdy nenabízel na realitním trhu. Žalobci je vytýkáno, že si nepamatoval dodavatele, kteří nemovitosti postavili, což ovšem není pravdou. Pravdou je, že jejich evidenci vedla matka žalobce, která zemřela, a jeho dodavatel RH okna, stavby, dveře s. r. o. z nepochopitelných důvodů odmítl dodávku potvrdit.

13. Co je předmětem daně definuje § 2 zákona č. 235/2014 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“); jelikož jsou předmětem řízení vyměřené daně za čtyři zdaňovací období, je nutno poznamenat, že ustanovení bylo novelizováno. Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, ve znění účinném do 31. 12. 2013, *předmětem daně je dodání zboží, převod nemovitosti nebo přechod nemovitosti (dále jen „převod nemovitosti“)* za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti s místem plnění v tuzemsku, uskutečněných prodejů movitých věcí uplatnit daň. Podle pozdější úpravy, účinné do 31. 3. 2019, je předmětem daně *dodání zboží za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti s místem plnění v tuzemsku*. Vzhledem k tomu, že zbožím je podle § 4 odst. 2 zákona o DPH hmotná věc, s výjimkou peněz a cenných papírů, včetně práva stavby [písm. a) a b) tohoto ustavení], nemá změna zákonné dikce na posouzení věci vliv. Podmínkou u obou definic je, aby dodání zboží za úplatu proběhlo v rámci uskutečňování *ekonomické činnosti*, právě naplnění této podmínky je mezi účastníky sporné. Splnění dalších podmínek není žalobou napadnuto.
14. Pojem ekonomické činnosti byl definován v § 5 odst. 2 zákona o DPH takto: *„ekonomickou činností se pro účely tohoto zákona rozumí soustavná činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby... Za ekonomickou činnost se také považuje využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získání příjmů, pokud je tento majetek využíván soustavně“ (...).*
15. Žalobce byl v posuzované době podnikající fyzickou osobou a byl plátcem DPH. Judikatura správních soudů klade důraz nikoliv na formální, ale na faktický výkon určitých činností (např. v rozsudku z 10. 9. 2008, č. j. 2 Afs 68/2008 – 58 Nejvyšší správní soudu uvedl v souvislosti s výpočtem koeficientu pro krácení odpočtu daně dle § 76 odst. 3 (v tehdy účinném znění), že *„z daňového hlediska je potřeba zkoumat skutečnou činnost subjektu, nikoliv se spokojit s údajem vyplývajícím z obchodního rejstříku“*; obdobně v rozsudku z 20. 5. 2009, č. j. 7 Afs 98/2008 - 112, soud s odkazem na citované rozhodnutí uvedl, že *„pro posouzení charakteru činnosti jako pouze příležitostné je nutné posoudit, do jaké míry se ekonomické činnosti úpadce skutečně věnoval (počty zaměstnanců zapojených do činnosti, existence příslušných smluv apod.)“*; tentýž závěr je obsažen např. v rozsudku č. j. 8 Afs 41/2010-144 z 21. 4. 2011). Nelze se tedy výlučně opírat o udělená živnostenská oprávnění, ani o to, zda žalobce byl zaregistrován jako plátcem daně z přidané hodnoty, a daňové orgány se správně zaměřily na faktický výkon posuzované činnosti. Žalovaný zjištění shrnul zejména v bodech 27 až 49 a 70-76 napadeného rozhodnutí.
16. Žalobce s argumentací žalovaného v žalobě nijak nepolemizuje, pouze opakuje svá tvrzení z odvolání, že prodej šetřených nemovitostí byl nahodilou, nikoliv soustavnou činností. Krajský soud proto na tuto logickou argumentaci žalovaného odkazuje, neboť se s ní ztotožňuje. Žalobce prodal třetím osobám během posuzovaného období devíti měsíců dva rodinné domy, pozemky pro jejich výstavbu a přijal zálohu na výstavbu dalšího rodinného domu, který následně prodal; nemovitosti nabyt koupí a vlastní výstavbou. Není sporné, že tuto činnost žalobce vykonával již od roku 2012 a rodinné domy prodávali rovněž manželka a otec žalobce, který je rovněž stavěl. Rovněž není sporné, že žalobce ani jeho rodina šetřené nemovitosti neužíval a že svou bytovou potřebu měl zajištěnou jinak. Taková činnost je činností soustavnou, protože při ní žalobce svůj majetek opakovaně užíval stejným způsobem, v tomtéž časovém intervalu, a to k získání příjmů, nikoliv k jinému účelu; konečně, plánování zisku žalobce v žalobě sám zdůraznil. Není přitom relevantní, zda žalobce využívá soukromý majetek z vlastních zdrojů, neboť již

z jazykového výkladu citovaného § 5 odst. 2 zákona o DPH je zřejmé, že se předpokládá užití jakéhokoliv majetku. Rovněž není podstatné, že žalobce vystupoval jako soukromá osoba, neboť podstatná je faktická činnost, nikoliv, zda je činěna v rámci zapsaného předmětu podnikání či živnostenského oprávnění. Je také irelevantní, zda šetřené nemovitosti nabízel na realitním trhu, či zda postupoval jinak, např. cestou reakce na aktuální poptávku.

17. Žalobce tak naplnil znaky ekonomické činnosti podle § 5 odst. 2 zákona o DPH a žalobní námitka chybného posouzení prodeje šetřených nemovitostí důvodná není.

C.

18. Dále žalobce namítl nesprávně stanovenou výši daňové povinnosti, neboť nutně hradil ze stavebních materiálů DPH, které mu však jako odpočet nebyly uznány. Zjistit výši DPH by bylo možné buď navrženým znaleckým posudkem, nebo dotazem na dodavatele bungalovů, jaký je obvyklý uplatněný odpočet z těchto plnění.

19. Žalovaný námitky žalobce neuznal, neboť vycházel z dosud konstantní judikatury správních soudů, že při uplatnění nároku na odpočet DPH musí daňový subjekt prokázat faktické uskutečnění plnění deklarovanými plátcí daně, což žalobce v posuzované věci nesplnil, a proto nebyl povinen při stanovení daňové povinnosti krátit odpovídajícím způsobem výši uskutečněných zdanitelných plnění, když na problematiku daně z přidané hodnoty nelze pohlížet jako na problematiku daně z příjmů a esenciálních výdajů.

20. Takový náhled však není udržitelný vzhledem k rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017 - 208, a to v návaznosti na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 9. 12. 2021, *Kemwater ProChemie*, C-154/20. Rozšířený senát uzavřel: „Soudní dvůr EU tedy potvrdil to, že postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako osoby povinné k dani (v případě ČR plátce DPH) je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH. Nicméně připustil, že za určitých podmínek nemusí být tento dodavatel jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce DPH nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží osobu uplatňující nárok na odpočet DPH. Výjimkou je situace, že údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet DPH naplněna, má k dispozici správce daně.“ (bod 21).

21. Rozsudkem Soudního dvora EU ve věci *Kemwater ProChemie*, který je pro Nejvyšší správní soud závazný (viz rozsudek rozšířeného senátu č. j. 1 Afs 334/2017 - 208, bod 29), tak byly dosavadní závěry judikatury Nejvyššího správního soudu buď popřeny (rozsudek ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017 - 78, podle něhož není otázkou prokazování toho, zda dodavatel byl plátcem DPH, podstatná), nebo významně doplněny (zbývající většinová judikatura, která trvala na tom, že identita dodavatele musí být postavena zcela najisto; viz její příkladný výčet v rozsudku rozšířeného senátu č. j. 1 Afs 334/2017 - 208, bod 12).

22. Žalobce v posuzované věci tvrdil, že neprokázání dodavatelé museli být plátcí daně a toto mělo být při stanovení jeho daňové povinnosti zohledněno; k tomu navrhoval důkazy. Žalovaný a správce daně nepředvídali, že pro stanovení daňové povinnosti v případě neprokázání konkrétního (deklarovaného) dodavatele může hrát roli také otázka, zda přesto nejsou s ohledem na skutkové okolnosti k dispozici údaje potřebné k ověření toho, že měl (faktický) dodavatel postavení plátce DPH, a proto se žalobcovými návrhy nezabývali. Napadené rozhodnutí však vzhledem k změně judikatury v této části neobstojí

a krajský soud je zrušil bez jednání z důvodu, že skutkový stav, který je základem napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění, podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V následném řízení žalovaný ve světle závěrů citovaného rozsudku rozšířeného Nejvyššího správního soudu ve věci *Kemwater* umožní žalobci prokázat nárok na odpočet za situace, kdy deklarovaný dodavatel nebyl prokázán, a posoudí, zda faktický dodavatel či dodavatelé měli nutně postavení plátce DPH. Teprve poté může rozhodnout o nároku žalobce na odpočet DPH a výši jeho daňové povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2022, č. j. 9 Afs 18/2020-38).

Náhrada nákladů řízení

23. Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za čtyři úkony právní služby, a to příprava převzetí zastoupení, podání žaloby, replika k vyjádření žalovaného, doplnění tvrzení s ohledem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci *Kemwater*, čtyřikrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky, a dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jejího práva. Krajský soud žalobkyni nepřiznal náhradu hotových výdajů za vyjádření po rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, neboť se nejedná o úkon nezbytně nutný k uplatnění práv žalobkyně. Soud žalovaného k zaplacení účelně vynaložených nákladů zavázal, a to k rukám zástupce žalobkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 15. června 2022

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu